

Vraždy v Cherringhamu

Smrt ve vánici

Matthew Costello, Neil Richards

Sarah vyčkala, dokud jí Jack nedal znamení, že se vnitřek landroveru už stačil vyhřát, a potom s Elliinou pomocí usadila staříka na zadní sedadlo a zabalila ho do tolika dek, kolik dokázaly najít.

Když pak s Jackem projížděli po opuštěné High Street, uvědomila si, že ten den už jí nepřipadá tak úžasný a úplně pozbyl rozzářenou atmosféru, kterou vnímala ráno. Na západ od městečka se na nebi kupily těžké tmavé mraky, před kterými varovala předpověď počasí.

„Koukej na to, Jacku. Zase bude sněžit,“ ozvala se.

Viděla, jak Jack vyhlíží okénky auta na hrozivě zataženou oblohu, aniž by spouštěl oči z cesty. „Žádný strach, za hodinku za dvě budeš bez problémů doma. Tenhle tank projede všechno.“

Sarah se podívala na křehkého starého muže zabaleného v přikrývkách, který seděl vedle ní, a povzbudivě mu stiskla ruku.

Až doteď nepromluvil, jenom hleděl z okénka a v bleděmodrých očích měl tak smutný výraz, až jí to bralo za srdce.

Přestože byl zabalený v několika dekách, vyzáblé bílé ruce poseté stařeckými skvrnami měl jako kus ledu.

„Tohle je ono?“ zeptal se Jack, když dojeli ke vjezdu do nějakého areálu. Těžká brána byla otevřená.

Sarah se naklonila dopředu a přes jeho rameno vyhlížela čelním sklem auta. Kolem vysokých kamenných zdí ležel vysoko nahnatý sníh, ale i tak

se dal na zasněžené tabulce přečíst nápis „Dům s pečovatelskou službou Broadmead Grange“.

Dívala se na dlouhou příjezdovou cestu hluboko zapadanou sněhem a lemovanou holými duby, což jí připomnělo, jak odpudivě na ni tohle místo působilo, když sem chodívala s kamarádkou Beth.

„Podle toho, jak to tady vypadá, nevytáhl nikdo celý den paty z domu,“ zabručel Jack. Přidal plyn a pomalu vjel na přístupovou cestu.

Projeli zatáčkou a před nimi se objevila velká budova: tmavé cihly, těžké kamenné římsy podle řeckého slohu a falešná cimbuří.

Vypadá to jako nějaký viktoriánský lovecký zámeček, pomyslela si Sarah. Nebo strašidelný hrad v Transylvánii...

Když dojeli před hlavní vchod, otočila se k záhadnému muži, který jí seděl po boku. Upíral zrak na průčelí domu.

„Podívejte,“ oslovila ho, jak nejsrdečněji svedla. „Už jste doma!“

„Tohle... to není domov,“ namítl. Promluvil poprvé za celou dobu. „Domov, to je příjemný místo.“

Navzdory vyhráté kabině landroveru Sarah pocítila, jak jí přejel mráz po zádech.

Jack musel bušit na dveře ústavu Broadmead Grange hodnou dobu, než se někdo obtěžoval přijít otevřít.

Konečně se ve dveřích objevila mladá žena v uniformě ošetřovatelky a vykukla ven, kdo to otravuje.

„Co vy tady chtít vůbec?“ zeptala se lámanou angličtinou.

Sarah si vzpomněla, že když tu byla naposled, všimla si, že skoro všichni lidé z personálu domova pocházejí z východní Evropy.

Platí tady tak nuzácké mzdy, že nikdo z Cherringhamu tu nechce pracovat, domyslela si.

Zatímco Jack vysvětloval, že našli jejich zatoulaného klienta, Sarah odváděla starce dovnitř a ošetřovatelka jí pomáhala.

Sotva všichni překročili práh, mladá žena za nimi rázně zabouchla dveře. Sarah hodně zarazilo, že ve velké vstupní hale domu byla téměř úplná tma a panovalo tam nepříjemné chladno, skoro zima.

Když její oči přivykly šeru, zjistila, že tam nejsou sami. V čtelných dveřích, které vedly do dvorany, postávali staří lidé v povědomých červeně

a modře pruhovaných županech a další stáli na podestě schodiště do prvního patra a shlíželi dolů. Pod župany na sobě měli tlusté svetry a přes ramena ještě přehozené deky.

Podívala se po Jackovi, viděla, že si toho také všiml a znepokojilo ho to.

„Copak se tady děje?“ zeptal se mírně, avšak naléhavě ošetřovatelky, která je pustila dovnitř.

„Co myslet?“ odpověděla chvatně. „Co padat sníh, zůstat tu jenom tři a my starat o všechny. Nejt elektrika, všechno být těžký, a já tady nová,“ vysvětlovala pečovatelka. „Rozumíte? My se moc snažit, ale být to těžký, a generátor se prostě... Já nevím...“

Sarah neuniklo, že mladá žena je na pokraji nervového zhroucení, a pochopila, že je třeba postupovat velice věcně, aby s ní vůbec byla řeč.

„Rozumím. Ale teď jsme tady my a určitě vám dokážeme nějak pomoci – co říkáš, Jacku?“

„Taky myslím.“

„Takže za prvé – tenhle starý pán je váš klient a našli jsme ho v městečku. Co kdybyste mi pomohla dostat ho zpátky do jeho pokoje?“

„Ano, a já se půjdu podívat, co se dá dělat s vaším generátorem.“

Sarah se na ošetřovatelku usmála a ta přikyvovala.

V dané situaci bylo nutné všechno řešit v poklidu a přátelsky.

„Já jsem Sarah – jak se jmenujete vy?“

„Ania.“

„Dobře, Anio,“ přikyvoval Jack. „Můžete mi ukázat, kudy mám jít, abych se mohl podívat na ten generátor, aby se tady dalo zařídit nějaké světlo a teplo?“

„Ano. Jistě. Ech... musíte skrz kuchyň, tamhle, a generátor ve skladu tam vzadu.“

Sarah objala jednou rukou jejich „ztraceného“ klienta kolem ramenou a kývla na Aniu. „Když mě povedete, třeba bych vám mohla pomoci i s dalšími obyvateli domova...“

Ošetřovatelku jako by pomalu opouštěla nervozita a stísněnost.

„Děkuju,“ řekla. „Moc děkuju.“

Ania je vedla a Sarah pobízela starce k chůzi. Přes rameno ještě zavolala na Jacka: „Já si tě pak najdu.“

Takže to bychom měli ten čaj a tousty doma u krbu, pomyslela si.

* * *

Jack procházel hlavní chodbou vedoucí ze vstupní haly a mířil k zadní části domu. V chodbě panovala ještě větší tma, a tak vytáhl telefon, aby si jím posvítíl.

Přitom si všiml, že zde nemá žádný signál.

To je špatné, pomyslel si. Bud' tady nemají vůbec pokrytí mobilní sítě, nebo sníž vyřadil nějaké místní vysílače. Tohle hnízdo je totálně odříznuté.

Jak šel chodbou, otvíral dveře, které míjel, a nahlížel dovnitř. Nacházel buď úplně prázdné místnosti, nebo něco, co připomínalo ošetřovny, kanceláře nebo sklady.

Prošel kolem několika větších místností, o kterých se domníval, že v nich klienti tráví denní dobu.

Do jedné se zahleděl pozorněji, ale ve tmě nedokázal rozlišit, co je uvnitř. Když však přešel po místnosti světlem z mobilního telefonu, zjistil, že je plná starých lidí.

Mlčky seděli v křesílkách nebo na pohovkách. Někteří pospávali, ostatní na něho zírali jako utlumení sedativy a zvedali ruce, aby si chránili oči před jasným světlem z mobilu.

V místnosti byl těžký a vlhce páchnoucí vzduch – tenhle odér dobře znal z posledních několika let, kdy pečoval o svou starou matku.

To byly strašně smutné, depresivní roky – a vlivem toho zápachu se v duchu vrátil právě do oněch skličujících dob. Ty dlouhé návštěvy, když za ní chodil do domova pro seniory...

Vlastně s ní nebylo o čem mluvit, vlastní matka ho nepoznávala a někdy si ho pletla s jeho dávno zemřelým otcem.

Kristaboha, nikdy jsem na tom nebyl tak bídně jako tehdy, pomyslel si.

„Ahoj, lidičky,“ zavolal vesele do tmy. „Já jsem Jack a přišel jsem, abych vám spravil světlo.“

„Tak s tím sakra pohněte, jo?“ ozval se mužský hlas odkudsi z kouta.

„A až s tím budete hotovej, taky byste nám mohl opatřit teplý jídlo!“ přidal se kdosi další.

„Mizerní Amíci, pokaždý přijdou na večírek pozdě,“ zavrčel někdo další.

Jack se nemohl ubránit úsměvu.

Ano, jsou staří, ale...

„Přinesl nám čokoládu?“ zeptal se ženský hlas jakoby z velké dálky. „Moc ráda bych si dala kousek čokolády.“

„Jo, a co byste mu za to dala, kdyby nějakou přinesl?“

„Hlavně si nech kalhotky pěkně nahoře, Elsie,“ přidal se další ženský hlas a místností se rozlehl smích.

To je úžasné, říkal si Jack. Nemají elektřinu, jídlo ani světlo, a přece nejsou tihle lidé zdaleka vyřízení.

Zavřel dveře a pokračoval chodbou, až našel vchod do zdejší kuchyně.

Jak procházel skrz místnost, přejížděl světlem z mobilu sem a tam, takže viděl dlouhou řádku pracovních stolů a dvojvaříčů. Bylo to tam dobře zařízené a stoly i vaříče čisté a naleštěné, ale zachytil ve vzduchu nepříjemný smrad... V nádobách na odpadky hnilo jídlo, které se mělo dávno vynést.

Prošel kuchyní a našel dveře, které se otvíraly na dvůr obehnaný zdí. Řádka stop ve sněhu vedla k jakémusi přístavku. Přes okno Jack viděl, že vevnitř pomrkává a pohybuje se nějaké nouzové světlo.

Co je tohle za místo? podivil se v duchu.

Přešel přes dvůr a otevřel dveře – okamžitě ho oslepila záře ze silné svítilny.

„Co sem lezete, zatraceně? Hned vypadněte!“ uvítal ho zlostný hlas z protějšího konce místnosti.

„Obávám se, že něco takového nemám v úmyslu,“ opáčil Jack a chránil si oči před světlem. „Nevadilo by vám namířit tou věcí někam jinam, příteli?“

„Kdo jste, sakra?“

„Někdo, kdo přišel pomoci – koho jiného jste čekal?“

„Myslel jsem, že je to někdo z těch mizernejch starejch zombie. V jednom kuse sem za mnou lezou a motají se tady.“

Jack popošel přes místnost směrem k nerudnému člověku a namířil na něho světlo z telefonu, aby vůbec věděl, s kým mluví.

Mladý chlapík, ještě ne třicetiletý, seděl na betonové podlaze vedle generátoru a kolem sebe měl roztroušené matice, šrouby, hadry a zapalovací svíčky.

Jack došel až k němu a dřep si vedle něho.

„No, já žádná zombie nejsem. A v generátorech se trochu vyznám. Jmenuju se Jack.“

„Já jsem Craig.“

„Takže, Craigu, vy jste tady správce nebo něco v tom smyslu?“

„Vypadám snad na to? Kdepak, já jsem sanitář, člověče.“

„Nepotřebujete pomoci?“

„To se ví, do háje! O tomhle nemám ani páru.“

„Ano, je vidět na první pohled, že s něčím takovým nemáte moc zkušeností.“

„Ani omylem. Vůbec bych tady neměl bejt. Včera jsem tady zkejsnul, chápete. Napřed ještě šla elektřina. Potom tahle mašina vyplivla. Je to jako pitomej zlej sen!“

Jack odložil telefon, pak si svlékl teplou námořnickou blůzu a vykasal si rukávy. Začal se probírat hromádkou součástek, kterou Craig vytvořil na betonové podlaze.

„V čem by podle vás mohl být problém?“

„Prostě to teď nefunguje, nebo jo? V tom je problém.“

Jack upřel na Craiga, takzvaného sanitáře, dlouhý přísný pohled a zhluboka se nadechl.

Čeká mě asi dlouhé odpoledne, řekl si.

Začal třídit a uspořádávat všechno, co leželo na podlaze kolem generátoru a v duchu si vybavoval postup, jak by mohl určit závadu a generátor opravit.

Myslel na to, že bez elektřiny jsou v ohrožení samotné životy obyvatel tohoto útulku.

Možná by nebylo od věci někam je evakuovat.

Nemluv o tom, že se blíží další silná sněhová bouře.

„Jaký je tady další personál?“ zeptal se a trpělivě během řeči čistil jednotlivé součástky.

„Jsem tady já. Potom Ania, to je ošetřovatelka. No a potom je tady samozřejmě Anděl smrti.“

„Anděl smrti?“

„Sestra Woodsová. To je teda opravdu svině.“

„Takže taková šťastná rodinka.“

„O tom mně povídejte.“

„Čili jste tady jenom tři?“

„Jo – my tři a potom asi třicet zombie.“

Jack odložil zapalovací svíčku, kterou právě čistil.

„Chci po vás jednu věc, Craigu. Odteď budete těmhle lidem říkat klienti. Žádné zombie, ale klienti. Platí?“

„Jo, jak chcete.“

Jack i dál Craiga upřeně sledoval. Takovýhle chlap je pro tyhle lidi hotový mor, jako by na tom nebyli i bez toho dost zle.

„Fajn. To je dobře, Craigu. Protože...“ Jack se k němu trochu naklonil a ztišil hlas, „...jestli ještě někdy o někom z nich řeknete, že je zombie, tak na sto procent počítejte s tím, že vám ubalím takovou, že se proberete až příští týden. Rozumíme si?“

Upíral na Craiga tvrdý pohled bez jediného mrknutí. Všiml si, že mládelec jako by se trochu scvrkl a poklesla mu ramena.

Myslím, že to konečně pochopil, pomyslel si.

„Díky, Craigu,“ přikývl. „Tak se postaráme, aby tahle mašinka běžela.“

Sarah mezitím v horním podlaží pečovatelského domu pomáhala Anii roznášet láhve s pitnou vodou lidem, kteří byli upoutaní na lůžko. Náhle se rozsvítila světla.

Po celé budově bylo slyšet mumlavou nadšenou reakci klientů.

Když se podívala na Aniu, viděla, že poprvé od jejich příjezdu se mladá ošetřovatelka usmívá.

„Och, tohle moc dobrý,“ vydechla Ania. „Teď už pojede i topení a my přichystat teplý jídlo. Ten váš kamarád je zážrak!“

„Myslím, že v tom s vámi můžu souhlasit, Anio,“ řekla Sarah. „Nemohly bychom uvařit nějaký čaj?“

Ošetřovatelka přikývla a Sarah ji následovala dlouhou chodbou a pak po schodišti do kuchyně v přízemí.

Když tam došly, Jack už měl puštěný velikánský elektrický samovar a chystal konvice na čaj a konvičky na mléko.

Zaslechl je přicházet a otočil se k nim, ale než mu Sarah stačila poblahopřát, předešel ji otázkou.

„Mohla by ses podívat na svůj telefon, Sarah? Máš spojení?“ žádal ji naléhavě.

Vytáhla mobil z kapsy. *Nic.*

„Anio,“ oslovil ošetřovatelku, „máte tady normálně signál?“

„Jo, a dobře, silně.“

„Hmm. A máte pevnou linku?“

„Jeden takovej telefon v kanceláři.“

„Ukážete mi ho?“ otázal se ošetřovatelky a pak zase oslovil Sarah: „Potřebujeme se dovolat do městečka. Tenhle barák bude rychle potřebovat nějaké dobrovolníky.“

Než však stačil udělat jediný krok, zazněl od vchodu mocný a rázný ženský hlas.

„Dobrovolníky? No tak moment! Co se to tady k čertu děje?“

Sarah se otočila po nově příchozí a spatřila ženu něco po čtyřicítce ustrojenou ve vlněné čepici, tlusté zimní bundě a vysokých botách, která sebevědomě vdusala do kuchyně.

Mávla na mladou ošetřovatelku: „Zpátky do práce, Anio. Tohle už si vyřeším sama.“

Sarah viděla, jak Ania bojácně sklonila hlavu a odpěchala chodbou vedoucí ke vstupní hale budovy.

Rázná žena si rozepnula bundu, pod níž se skrýval stejnokroj vrchní sestry, a pak se obořila na Jacka a Sarah. „Kdo sakra jste a co tady vůbec děláte?“

„Ahoj,“ odvětil Jack. „Já jsem Jack Brennan, a tohle je moje kamarádka Sarah Edwardsová...“

„*Povídám* – co tady pohledáváte?“ opakovala.

„Taky vás rád vidím,“ pokračoval Jack po svém. „A vy jste kdo?“

„Shirley Woodsová,“ odsekla. „Jsem tady vrchní sestra. A hleďte mi odpovědět – co tady děláte?“

Sarah sledovala Jacka, který se na sestru Woodsovou usmíval.

Tohle je přesně ten chlapík, jakého člověk potřebuje k uklidnění situace, říkala si Sarah.

„No, je to takhle,“ spustil Jack. „Stalo se, že jsme jednoho z vašich klientů našli v městečku, a zdálo se, že je ztracený už aspoň čtyřiaadvacet hodin. Tak jsem si říkal, jestli jste tohle nahlásili na policii, nebo jestli tady náhodou nedošlo k nějaké trestně postižitelné nedbalosti. Víte, venku pořádně mrzne, je tam spousta sněhu, a tak vůbec. Co si o tom myslíte, Shirley?“

„O všechny naše klienty je řádně postaráno, to vás můžu ujistit. A žádné dobrovolníky nepotřebujeme.“

„A tak. Ehm, promiňte, ale v tom s vámi nemůžu souhlasit, Shirley,“ vrtěl Jack hlavou. „Protože já prostě nevěřím, že bez dostatku personálu, který zůstane přes noc, budete schopni řádně se postarat o všechny vaše klienty. Nebo se pletu?“

Sarah pozorně sledovala reakci Shirley. Podobně jako Ania se i sestra Woodsová zdála být na konci sil.

„Dobře. Nezvládáme to,“ přiznala poraženecky. „Máte pravdu. Víte, zrovna jsem se pokusila dojít do městečka, abych zatelefonovala na ředitel-

ství a vyžádala si pomoc. Jenže jsem nedokázala projít. Sotva jsem se dobrodila k silnici.“

„Funguje vám pevná telefonní linka?“ zeptala se Sarah.

„Kdepak, ta má taky poruchu,“ odpověděla Shirley.

Sarah zřetelně viděla, že sestře až nyní došlo, co předtím říkal Jack. „Moment, vy jste říkal, že jste sem přivezli jednoho našeho člověka?“

„Ano,“ přitakala Sarah. „Našli ho včera večer, když se potuloval po městečku.“

„Ach, proboha,“ vydechla Shirley. „Kde je teď?“

„Uložily jsme ho s Aniou v jeho pokoji do postele,“ řekla Sarah.

„A je v pořádku?“

„Je to skoro zázrak, ale ano.“

„Pane na nebi,“ znovu zavzdychala Shirley. „Mohl tam venku umřít. Radši se na něho zajdu podívat...“

„Jen jděte. My budeme pořád tady,“ přikyvoval Jack.

Sarah se dívala za odcházející sestrou Woodsovou a uvažovala, jestli má tahle žena o starého muže opravdu starost nebo se jen tak předvádí.

„No, přinejmenším se zdá, že už jí to zase normálně zapaluje,“ poznamenala.

„A tobě by v takové situaci nezačala hlava fungovat, jak má?“ pokrčil Jack rameny. „Já bych řekl, že ztratit klienta je malér takového kalibru, že by ji mohli vyhodit. Nemluvě o tom, že by za takovou hrubou nedbalost mohla jít před soud, tedy aspoň podle mého.“

Jackovi za zády začal bublat samovar.

„Tak pojďme pro všechny připravit čaj,“ řekla Sarah.

Spolu s Jackem začala stavět do řádky podšálky a na ně zelené hrnky a konvičky, které stály narovnané na kuchyňské lince. Sarah potom přecházela podél hrnků a do každého nalila trochu mléka.

Než ji však stačil Jack následovat a dolít do hrnků čaj, objevila se Shirley opět v kuchyňských dveřích. Za ní přešlapovala Ania.

Podle toho, jak se tvářila, se dalo tušit, že došlo k nějaké velikánské pohromě.

„To není *Archy*,“ řekla sestra. „Anio! Daly jste ho do špatného pokoje. To je Reg. Reg Povey.“

„Promiňte. To... to není můj patro. Viděla jsem prázdnou postel, a tak...“

„Já tomu nerozumím,“ přerušila je Sarah. „Chcete říct..., že schází ještě někdo?“

„Panebože. Ano,“ zakvílela Shirley.

„A ten Archy, jak říkáte, se doopravdy ztratil?“ ujišťoval se Jack.

Shirley přikývla. „Zrovna jsem se ptala ostatních spolubydlících. Od včerejšeho odpoledne ho nikdo neviděl.“

„V tomhle sněhu?“ vylekala se Sarah.

„Musíme ho rychle najít,“ řekl Jack. „Jinak to nemůže přežít.“

„Jacku, radši bychom se měli vrátit do města,“ pobízela ho Sarah.

„Jasně, máš pravdu,“ přisvědčil a sáhl po blůze a čepici.

Přeložil Jan Mrlík